

Carte publicată cu sprijinul Flanders Literature (www.flandersliterature.be).

Gaea Schoeters, *Trofee*

Copyright © 2020 by Gaea Schoeters

Original title *Trofee*

First published in 2020 by Em. Querido's Uitgeverij, Amsterdam

All rights reserved.

© Alice Books, 2026, pentru ediția în limba română

All rights reserved.

Design colecție: Faber Studio

Ilustrație copertă: © Erich Karnberger | Dreamstime.com

Layout: Vasilica Turculeț

Redactare: Bogdan Coșa

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHOETERS, GAEA

Trofeul / Gaea Schoeters; trad. din lb. neerlandeză și note de Irina Anton. –

Valea Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-95-8

I. Anton, Irina (trad.; note)

821.112.5

Gaea Schoeters

Trofeul

Traducere din limba neerlandeză
și note de Irina Anton

Ca o pasăre de pradă, avionul plonjează din cerul negru ca smoala în gol, ca apoi să frâneze, să rămână o clipă plutind aparent imobil și pe urmă să înceapă o mișcare circulară largă, de parcă ar șovăi între două prăzi posibile și încă nu s-a hotărât asupra căreia să se năpustească. Jos, în abis, se conturează panglici de lumină care taie în fâșii întunericul și peste care alte luminițe mai mici se mișcă unele spre altele asemenea unor furnici, se adună laolaltă, formează grupulețe și din nou se împrăstie. Pământul din afara petelor de lumină e întunecat, o gaură neagră căscată, chiar prea întunecat ca să vezi dacă e plat sau deluros. De-abia mai târziu, când avionul renunță la ezitare și își continuă coborârea, se disting tipare lizibile: culmile se arcuiesc, văile se retrag, apele se despart de uscat. Nu e mult timp de privit: acum că pasărea și-a ales prada, coboară în picaj ca o săgeată. Încă puțin se mai disting clădiri, camioane, mașini, după care trenul de aterizare atinge pământul.

Dawid își recapătă suflul, dar nu simte nicio ușurare; dimpotrivă, îl năpădește imediat un sentiment apăsător, 9

de parcă în această țară nouă forța gravitațională a pământului e mai mare, iar aerul se lasă mai greu respirat. De ani de zile a așteptat acest moment, zi de zi, și tot atâtea nopți a visat la el. Dar acum, acum când chiar e aici, nu simte nicio bucurie, niciun triumf, nici măcar mulțumire. Deși avionul a ajuns într-adevăr la destinație – îl asigură vocea metalică a stewardului, în cazul în care el sau unul dintre ceilalți pasageri s-ar îndoi că au ajuns –, ce îl copleșește nu este fericirea unei sosiri, nici ușurarea unui om care a călătorit mult timp, își atinge țelul după multe greutăți și sărbătorește că a scăpat cu viață, ci tristețea unei despărțiri, ca și când poartă cu sine întregul drum pe care l-a parcurs și toate sacrificiile făcute de-a lungul călătoriei se agață de el cu toată greutatea.

Avionul se oprește cu o zguduitură. În jurul său, pasagerii se ridică, cotrobăie după bagaje, se înghesuie pe culoar. Dawid aruncă o ultimă privire pe geam. Observă că pământul de afară e alb. A nins. Imaginea îl uimește, căci n-a mai văzut fenomenul până atunci, deși cunoaște noțiunea de zăpadă, firește, la fel cum cunoaște și cuvântul. Se uită ca la venirea pe lume a unui copil: o întâmplare complet firească, ce se petrece în mod constant dintotdeauna și peste care restul lumii trece fără prea mult tam-tam, dar care, când apare pentru prima oară în viața cuiva, e percepută ca o minune.

I

Vânătorul

Cu două luni în urmă

Pocnetul împușcăturii face țandări liniștea dimineții. Deși s-a proptit bine cu picioarele în pământ, reculul puștii grele de vânătoare tot îl dezechilibrează pe Hunter; puterea armei îi ridică piciorul stâng aproape jumătate de metru. Van Heeren, lângă el, râde.

— Mereu te ia prin surprindere, nu? *Nasty fuckers*, puștile astea vechi cu două țevi. Dar o lovitură pe cinste.

Merge cu Hunter la celălalt capăt al poligonului de tragere; spre mulțumirea lui, Hunter constată că, într-adevăr, a lovit perfect ținta. Drept în mijloc se vede o gaură mică și rotundă, nu cu mult mai mare decât degetul său mic, dar impactul glonțului a sfâșiat de tot sacul de nisip din spate; din toate părțile curg pârâiașe firave de nisip roșu. Pentru forța asta balistică își învinețește bucuros umărul: în curând asta poate face diferența dintre viață și moarte. A vânătorului, nu a prăzii. Faptul că în ziua de azi atâția vânători preferă calibrele mai mici, asta n-a înțeles-o niciodată; el nu s-ar simți în siguranță în junglă cu o armă 13

mai ușoară. Muniția mai ușoară cere o lovitură perfect plasată, iar pe teren dificil vânătorul nu-și permite mereu luxul de a-și alege unghiul; dacă un animal sălbatic atacă pe neașteptate, e deja mare lucru dacă-l nimerești. În plus, chiar dacă o armă ușoară ucide majoritatea prăzilor, tot nu le oprește imediat, iar Hunter nu vrea să fie strivit de un animal „mort” care continuă să mai alerge câțiva metri înainte de a se prăbuși. De aceea, pentru vânatul mare alege vechea lui pușcă cu două țevi de calibru .577 Nitro Express, aceeași armă cu care Hemingway a împușcat cândva aici un rinocer și o pereche de lei, și nu un model mai ușor și mai modern. Dar nu asta le-a spus azi-dimineață polițiștilor de pe aeroport când, la declararea armei, a stat de vorbă cu ei; la întrebarea lor de ce vânează cu un calibru atât de greu, a răspuns simplu că arma fusese a bunicului său, ceea ce e adevărat, și a mai adăugat ceva despre bărbăție, cuvinte întâmpinate cu un zâmbet aprobator. Nu-i bine să dezgropi morții, mai ales într-o țară ca asta, unde numărul treselor de pe o uniformă indică gradul de corupție; cu cât sunt mai puțini oameni la curent cu adevăratul scop al călătoriei lui, cu atât mai bine. Cu afecțiune, desface pușca și o atârnă îndoită de braț. Van Heeren îl bate prietenește pe umăr.

— Cred că meriți un păhărel.

Continuă să meargă împreună printre bungalow-urile joase către cabană; pretutindeni în jurul lor țâraie greierii. Hunter inspiră adânc de câteva ori; în ciuda zborului de noapte și a zăpușelii apăsătoare, își simte corpul proaspăt și în formă. Gata de vânătoare. Mintea lui e relaxată și
14 calmă, dar mai alertă decât acasă; auzul îi e încordat,

înregistrează mirosurile necunoscute, simte pe limbă aroma subtilă de fier din aer. Oare se apropie furtuna? Se oprește în fața bungalow-ului său.

— Vin imediat. Mai întâi s-o pun bine undeva pe frumoașa asta și să trag pe mine o cămașă curată.

Hunter deschide geamul glisant, pune arma în suportul desfăcut de pe pat, își scoate cămașa transpirată și o atârnă pe spătarul unui scaun. Deși știe că nu e o idee bună, se așază pe marginea patului. Jetlagul îl lovește nemilos: corpul său nu vrea nimic altceva decât să se întindă și să recupereze noaptea pierdută. Pur și simplu să stea puțin întins, o clipă doar, nu-i așa că se poate? Dar de îndată ce se tolănește în pat, își dă seama că face o tâmpenie; dacă închide acum ochii, e pierdut. Atunci o să adoarmă și curând, în toiul nopții, o să se trezească și apoi o să aștepte ore întregi, fără somn, să se facă dimineață. Și acest tipar se va repeta în zilele următoare până va fi complet epuizat. Secretul constă tocmai în a urma neîntârziat ritmul noii zile. Taman la timp, se forțează să-și țină ochii deschiși și pipăie în buzunar după telefonul mobil. Tastează un nume și așteaptă; deasupra lui, pe tavan, ventilatorul greu din lemn se învârte lent. Telefonul sună de unsprezece ori înainte să răspundă cineva. Vocea de femeie de la celălalt capăt pare caldă și somnoroasă, dar în ea nu răsună niciun reproș.

— Alo.

— Te-am trezit.

— La ora asta din noapte, te miră?

— Unde ești?

Sunetul unui material care alunecă peste altul. Un cearșaf dat la o parte. O vede cu ochii minții cum se ridică în 15

capul oaselor, la marginea patului, fără să se fi trezit de tot, cu fața mai blândă decât la lumina zilei. Deși agerimea ei l-a atras, versiunea ei nocturnă e cea care-l înduioșează.

— Mexic.

— Ia te uită. Muncă sau distracție?

— Nu toată lumea separă lucrurile astea atât de strict ca tine.

Hunter zâmbește. În minte îi apare biroul. O mare de monitoare, spatele oamenilor îmbrăcați la costum care lucrează acolo, la fel de ușor de înlocuit ca displayurile la care se uită; n-are nevoie să le vadă fețele ca să știe cine face bani și cine îi pierde, încordarea din omoplații lor îi spune destul. Afară, dincolo de geam, zeci de turnuri se înalță spre cer. Un orizont complet vertical. Greu de imaginat un contrast mai mare față de întinderea care-l înconjoară acum; aici poate privi la kilometri întregi depărtare fără să-i blocheze ceva privirea. Se ridică pe jumătate și, rezemându-se în coate, își lasă privirea să alunece peste peisaj: nicăieri nu se vede vreo urmă a prezenței omului.

— Ești singură?

Sotia nu-i răspunde imediat, ceea ce-l face să suspecteze că nu. Altfel, de ce s-ar ridica din pat ca să vorbească la telefon cu el? Aude foșnetul materialului, probabil cum deschide plasa de țânțari, apoi sunetul picioarelor ei goale pe o podea de lemn. Pe urmă, din nou vocea ei, acum mai puțin înăbușită.

— Ai fi gelos dacă n-aș fi?

Acum e trează. Blândețea i-a dispărut de pe chip și, de
16 la celălalt capăt al lumii, simte cum îl privește provocator.

— Nu.

— Nu?

— Gelozia e o dovadă de slăbiciune. Ar însemna că mă simt amenințat.

Leii nu atacă toți masculii din haită. Doar animalele tinere care nu-și cunosc locul se aleg cu o labă peste bot. Un mod de conviețuire eficient și care economisește energie.

Acum e rândul ei să râdă.

— Bun așa.

Și-a turnat un pahar de apă; o aude cum bea. Cu înghițituri mari. Îi vede buzele umede. Brusc, o dorește, cu o intensitate care-l uimește.

— Vii acasă pentru aniversarea căsătoriei? o întreabă.

— Ce casă?

— A noastră. Acasă la noi.

— Nu poți veni tu încoace? Vremea e mai bună aici.

— Nu prea. Am un cadou pentru tine.

— Așa, și?

— Nu e tocmai un bagaj de mână.

O aude cum trage aer în piept. Cu putere. Încordată.

— E ceea ce cred?

La cât de repede pune următoarea întrebare, știe că nu se aștepta la un răspuns.

— De cât timp plănuiești asta?

— De doi ani.

Fășăitul ușor de pe fir e un ecou al aprecierii ei. Apoi, după ce sensul cuvintelor lui a pătruns complet până la ea, o simte tremurând. Un frison scurt, piele goală pe mătasea fină a pijamalei.

— Când pleci? La...

— Sunt deja aici. Am ajuns azi-dimineață.

Tăcere.

— Hunter?

Pentru că lui nu-i place când o spune, ezită; dar știe că tot o va spune.

— Ai grijă, te rog.

Hunter întinde mâna spre pușca așezată în lada deschisă de lângă el și își lasă degetele să alunece o clipă pe lemn. Un val de exaltare îi străbate corpul și îl umple de o dorință arzătoare pentru vânătoreea de mâine.

— Promit. Dar nu prea multă. N-aș vrea să mă consideri plictisitor.

Închide telefonul, se forțează să se ridice din pat, își aruncă un pumn de apă pe față, alege o cămașă curată și se îmbracă pentru prânz. Nu se miră că soția lui își face griji: nu-i un safari ca toate celelalte. Nu atât din pricina prăzii, cât din cauza bății de cap cu autorizația de vânătore: data trecută, vânătorul care reușise să facă rost de una dintr-asta fusese amenințat de mai multe ori cu moartea. Dar îngrijorarea ei, oricât de firească, e total inutilă: nu a licitat personal pentru permis, ci prin intermediul uneia din multele sale firme, înființate special ca să acopere urmele achizițiilor controversate ale marilor clienți. În comparație cu practicile dubioase de preluare a companiilor și cu monopolurile la limita legalității pe care uneori trebuie să știe cum să le țină departe de ochii instituțiilor care supraveghează piața financiară, să ascundă cumpărarea unei autorizații de vânătore pentru un rinocer negru african de o mână de activiști de mediu fanatici e o joacă de copil.

În restaurant este pregătită o singură masă; din cauza naturii delicate a vânătorii planuite, Van Heeren nu a mai

acceptat alte rezervări săptămâna asta. Hunter este singurul lui client. Van Heeren îl așteaptă într-unul din fotoliile-club de pe terasă; pe măsuta joasă de lemn sunt pregătite două ginuri tonice. Gordon's Gin cu Schweppes Tonic, varianta originală, nu cea hipsterească cu petale de trandafir. Cei doi bărbați stau o vreme tăcuți unul lângă altul; jos, piscina scânteiază în bătaia soarelui. Și gazda lui abia așteaptă ziua de mâine, simte Hunter; nu se întâmplă zilnic ca unul dintre clienții săi să încheie vânătoreea celor Cinci Mari (Big Five). Vânează împreună de peste două decenii; cu el și-a împușcat Hunter toate marile trofee. Van Heeren nu e doar un ghid grozav și un excelent vânător profesionist, ci între timp i-a devenit și prieten, fie și numai pentru faptul că fiecare i-a salvat cel puțin o dată viața celuilalt – încă un lucru pe care Hunter nu i l-a povestit soției sale. Orice vânător trece prin trei faze în viață: nesigur, îndrăzneț și calm. Mulțumită lui Van Heeren, Hunter a supraviețuit celei de-a doua; acum își cunoaște limitele și se rezumă la un risc calculat. Vânătorii care ajung în cea de-a treia fază sunt mult mai periculoși pentru vânat decât tinereii macho care împușcă tot ce le iese în cale, crezând că nu pot să pățească nimic. Leul care ar mai vrea acum să pună laba pe el ar trebui să fie al naibii de șmecher. Dar nu la leul care se furișase în spatele lui cu mult timp în urmă se gândește acum, iar Van Heeren cu atât mai puțin: cei doi bărbați se gândesc doar la vânătoreea de mâine. Aerul dintre ei tremură de încordare; ca doi băieți de liceu în ajunul balului de absolvire, ușor agitați, dar mai ales plini de speranță, așteaptă cu nerăbdare aventura care le este hărăzită. Hunter nu s-a mai simțit de ani de zile așa de bine ca acum: tot corpul

său tânjește după clipa în care, la fel ca Theodore Roosevelt cu mai bine de un secol în urmă, va sta față în față cu unul dintre cele mai periculoase animale din sălbăticie, conștientizând pe deplin că, printr-o mișcare imperceptibilă a degetului, poate să pună capăt vieții acestei namile, acestei ființe aproape preistorice, și că, prin urmare, toată această forță este subordonată voinței sale. Pentru că el, Hunter, și nimeni altcineva, stă în fruntea lanțului trofic.

Aerul fierbinte dansează deasupra tufelor de iarba-elefantului și face orizontul să tremure. Hunter se oprește puțin și își șterge transpirația de pe frunte; are senzația că aerul devine tot mai cald cu fiecare minut ce trece. Au plecat azi-dimineață devreme, chiar înainte de răsăritul soarelui; șoferul lui Van Heeren i-a dus, traversând în diagonală parcul, la locul în care rinocerul, rinocerul *lui*, a fost văzut pentru ultima oară acum două zile. Din acel punct și-au continuat drumul pe jos, sperând să găsească undeva o urmă proaspătă, dar în iarba înaltă până la genunchi nu se vede nimic. Ghizii au observat totuși excrementele recente într-unul din locurile unde animalele vin la adăpat și, judecând după compoziția bageii, au stabilit că prada lor probabil paște undeva mai la vest, unde crește laptele-lupului, după care clar se dă în vânt și unde poate căuta mai ușor adăpost în desișuri. Asta e o veste proastă; să împuști un rinocer în câmp deschis e deja destul de greu, dar să te ții pe urmele lui prin crânguri este coșmarul oricărui vânător. În plus, pe lângă rinocerul lui Hunter, în această zonă mai trăiesc doi masculi tineri; Hunter

20 nici nu vrea să se gândească că dau pe neașteptate peste

unul dintre acele animale și că trebuie să împuște, în legitimă apărare, rinocerul greșit. N-ar fi doar o catastrofă pentru populația de rinoceri, căci masculii tineri mai au de adus o contribuție importantă la fondul genetic din parc, ci le-ar da și activiștilor de mediu argumente în plus ca să ceară interzicerea totală a vânătorii. Rinocerul lui Hunter este un mascul mai bătrân, depășit din punct de vedere genetic, unul care, prin urmare, aduce mai multă pagubă decât câștig; femelele nu mai vor să se împerecheze cu el și, din frustrare, se încaieră cu ceilalți masculi. Scoțând din schemă masculul care este în plus, îi face grupului un serviciu pe termen lung. Săptămâni întregi l-a studiat în poze și înregistrări video: animalul e ușor de recunoscut după o creștătură adâncă la urechea dreaptă, consecința uneia dintre luptele sale. Dacă lui Hunter i se dă ocazia să se furișeze încet în spatele lui, e ușor de identificat. Dar dacă așa o namilă îi atacă pe neașteptate în hățiș, e foarte probabil să n-aibă nici timp să se uite bine, nici opțiunea să nu tragă. Pentru că rinocerii sunt niște haimanale agresive: cum îi sperie ceva, cum atacă, fără să verifice mai întâi dacă-i prieten sau dușman.

Van Heeren, care rămăsese puțin mai în spate, îl ajunge din urmă pe Hunter.

— Stai liniștit. Abia am plecat. Deja voiai să dai de el? Cu cât petrecem mai mult timp pe urmele lui, cu atât scade tariful lor pe oră.

Rânjește și arată înspre ghizi, care au luat-o înainte și acum îi așteaptă sus de tot, pe culmea dealului.

— Și, cine știe, poate nici măcar nu e în tufișuri, ci se prăjește la soare undeva în mijlocul savanei. Hai să vedem ce au să ne spună băieții.

Dar nici sus, pe culmea dealului, nu se zărește nimic. Sau, în orice caz, niciun rinocer negru. Pe marginea prăpastiei care se întinde mai jos, o haită de lei zac cu burțile pline lângă carcasa unei zebre mâncate; din locul unde stau, Hunter i-ar putea nimeri cu ușurință. Încă nu i-au observat; vânătorii merg împotriva vântului și, oricum, leii n-au mirosul prea bun. Printre ei se află un mascul grozav, un animal tânăr și viguros, cu coama de un negru-intens. Van Heeren îi surprinde privirea.

— *Feel free.* Îl trec pe nota de plată. Mai am mult până să-mi termin cota de lei pe sezonul ăsta.

Hunter zâmbește; îi face plăcere că Van Heeren îi cunoaște atât de bine gusturile. Majoritatea agențiilor de safari se rezumă la o listă online de posibile trofee „disponibile”, în care nu fac nicio diferență între animalele individuale, ci pur și simplu pun un preț pe capul lor în funcție de specie. De parcă un leopard ar fi la fel ca oricare altul. Adevărații vânători profesioniști își cunosc animalele și știu ce exemplar se potrivește cărui client. Pentru că într-o vânătoare bună unul este pe potriva celuilalt: un vânător bătrân nu trebuie să se țină după un leu tânăr și neobosit, iar un vânător neexperimentat nu trebuie să încerce să-și măsoare puterile cu un leopard șiret și versat. Van Heeren lucrează personalizat: dacă în cursul expedițiilor sale remarcă vreun animal deosebit, se interesează discret dacă îi face cu ochiul lui Hunter. De obicei, asta duce la o vânătoare. Uneori e nevoie și să aștepte până când vine vremea. Pe asta a învățat-o Hunter de la bunicul lui: ani de zile, în drumețiile lor, au pândit același cerb, văzându-l cum crește până ajunsese la o mărime impresionantă. După ce bunicul a hotărât, în sfârșit, că venise

timpul să-l vâneze, fiindcă urma să fie primul cerb al lui Hunter, animalul a simțit perfect asta și s-a făcut nevăzut. Le-a luat mai bine de doi ani să dea din nou de el. În tot acel timp, bunicul nu i-a îngăduit să vâneze altul. Acel cap de cerb a fost primul său trofeu și l-a învățat o lecție pe care n-avea să o mai uite niciodată: respectul pentru pradă. Și tenacitatea.

Hunter scutură hotărât din cap. Oricât de frumos ar fi leul, nu vrea să se lase distras de la adevăratul său scop. Dacă vrea neapărat leul ăla, se va întoarce mai târziu pentru el.

— Poate peste câțiva ani. Pune-mi-l deoparte; cu timpul, o să devină tot mai frumos.

Cu un gest scurt din cap, le indică ghizilor să continue să meargă; cât ai clipi, bărbații au câștigat din nou un avans considerabil. Cu toate astea, și Hunter se ține destul de bine; dacă e ceva ce nu poate suferi, sunt albiile care suflă greu și transpiră, cu un început de burtică și o față umflată, care se împleticesc greoi în urma călăuzelor și ar prefera să fie duși cu jeepul până la o distanță de la care să-și poată împușca pradă. Continuă să se antreneze tot timpul anului ca să rămână în formă pentru vânătoare; deși detestă să alerge, de cel puțin trei ori pe săptămână dă ture în jurul parcului sau pe malul mării și se înscrie periodic, cu lehamite, ce-i drept, la un semimaraton. Rezistența este cheia unei vânători reușite, pentru că omul e de la natură gata dezavantajat față de animalele sălbatice: niciun alt prădător nu-și petrece zilele la birou pentru ca apoi, în vacanță, să alerge după pradă. Și totuși, mereu este nevoit, în pofida întregului antrenament, să se recunoască învins în fața ghizilor, care continuă să meargă cu ușurință în același ritm, la nevoie zile întregi; pur și simplu